

denne Dag sammen med danske Kvinder.

Værterne var »Københavns Kvindevalgretsforening« og D.K.s Københavns Kreds. Formanden for førstnævnte, cand. polit. Meta Hansen, gav Ordet til de mange forskellige Talere, bl. hvilke vi

nævner: Anna Bugge-Wicksell fra Sverige, der overbragte en smuk Adresse fra svenske Kvinder, Julie Arenholt, Jutta Bojsen-Møller, Anne Bruun, Frederikke Mørck (Norge), Gyrithe Lemche, Rosika Schiwimmer (Ungarn), Astrid Stampe-Feddersen o. m. fl.

Telegrammer og Hilsener strømmede ind langvejs fra. — Vi skal i næste No. gengive nogle af disse Hilsener, ligesom vi skal bringe Aftryk af Kvindernes Adresse til Regering og Rigsdag samt Billeder af Deputationen.

FREMTIDENS KVINDESAG.

Dengang Kvindernes Valgretstog d. 5. Juni drog fra Grønningen til Amalienborg Slotsplads, stod der en Mand et Sted paa Togets Vej og sagde højt og tydeligt disse Ord: Gud bevare Danmark!

Manden var naturligvis en Spøgefugl, og hans Udbrud skal ikke tages i Alvor — men mon hans Ord dog ikke gav Udtryk for en Følelse, som rørte sig hos mange af de Mænd, der var Vidner til Kvindernes Kæmpedemonstration hin Dag, — den Følelse nemlig: Hvad kunde vi ikke vente os, om alle de Kvinder, som nu vandrer ind over det nedbrudte Skel, sluttede et Forbund om at holde sammen? — Det er jo nemlig det nye og aldrig før oplevede ved denne Grundlov, at den lader et Flertal af uprøvede Vælgere paa én Gang slippe ind over de hidtil af Mindretallet hævdede Enemærker, og vore Lovgivere er derfor saa meget mere at rose, fordi de uden Indskrænkninger afstod Hælvten af Magten til Kvinderne. At denne Højmodighed skulde afholde Kvinderne fra at slutte sig sammen i et Parti er dog ikke givet. Dersom Kvindebevægelsen havde haft til Formaal at tilsikre Kvinderne Herredømmet her i Landet, da vilde en saadan Sammenslutning have været uundgaaelig, men Kvindebevægelsen har kun været en Kamp om Retten,

ikke om Magten, og den simpleste Vej for Mændene til at hindre en Kvindesammenslutning vil derfor være fremdeles at give Kvinderne paa ethvert Omraade den Ret, der tilkommer dem, som Samfundsborgere.

Der faldt ogsaa en anden spøgefuld Bemærkning paa Grundlovsdagen. Jeg spurgte en socialdemokratisk Folketingsmand om, hvorfor vel Svenskerne ventede saa længe med at give deres Kvinder politisk Borgerret. Han svarede: »Jeg kunde tænke mig, det var fordi, at Mændene der er mere bange for Kvinderne, end vi er det her.« — Ogsaa denne Spøg gav mig noget at tænke over.

Vovede man Kvindernes Valgret her i Danmark, fordi Kvinderne havde vist sig saa ovenud medgørlige og taalmodige? — Thi medgørlige er vi jo, vi danske Kvinder; vi lader Mændene, skønt de vitterlig er Mindretallet, skrive ganske alene den nye Grundlov, vi alle skal sværge til; naar Socialdemokraterne ikke synes om, at deres kvindelige Partifæller gaar i det upolitiske Kvindevalgretstog, saa retter deres Kvinder sig efter dem og gaar ikke med; naar et ultra-konservativt Højreblad øser et Forraad af Haans- og Skældsord over dette Kvindernes Fællesforetagende, saa beslutter den konservative Kvin-

deforening at holde sig borte fra dette Tog eller nøjes med at overtage Tilskuerens Rolle. Saa medgørlige Kvinder kan det sikkert aldrig være en Fare at trykke et Vaaben i Haand, de giver det fra sig, endnu før nogen har bedt dem derom.

Næppe var Blækket tørret i Grundlovens Underskrift, før den ene Kvinde efter den anden ilede hen til sit Parti og lagde det ny-erobrede Vaaben som en Trofæ for dets Fødder.

Fra de festlige Talerstole, henholdsvis i Kongens Have, ved Bagsværd Søpavillon og i Fiskebæk Hotelsal forkyndte næsten i samme Time Fruerne Elna Munch, Martha Ottesen og Professorinde Friis, at det vilde være taabeligt og højest utiltalende, om Kvinderne nu fandt paa at danne et Kvindeparti, de burde dele sig efter de Anskuelser, som havde fundet deres Udtryk i de bestaaende politiske Partier. — O, taabelige Mathilde Fibiger! o, ligesaa taabelige Pauline Worm, og alle I andre, som traadte Kvindesagens frange Sti uden Respekt for de allerede bestaaende makadamiserede Alfarveje, om I havde været usynlige tilstede i Kongens Have, i Bagsværd eller i Fiskebæk, hvor maatte I ikke have følt jer beskæmmede! — Dog, endnu har Dansk Kvindesamfund ikke talt,